

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila a soudkyň Lenky Kaniové a Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **HP TRONIC-prodejny elektro a.s.**, se sídlem náměstí Práce 2523, Zlín, zastoupena Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem Divadelní 4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2019, č. j. 4354/19/5200-11431-706481, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2024, č. j. 29 Af 30/2019-217,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2024, č. j. 29 Af 30/2019-217, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Zlíně (dále jen „správce daně“), zahájil u žalobkyně dne 18. 6. 2012 daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009 a 2010. Na jejím základě žalobkyni dvěma platebními výměry ze dne 29. 11. 2013 doměřil daň.

[2] Rozhodnutím o odvolání ze dne 5. 6. 2015, č. j. 649725/15/3301-51523-707268, podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a dle § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), správce daně částečně vyhověl odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 29. 11. 2013, č. j. 1760503/13/3301-24803-707268, na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 tak, že změnil doměřenou daň z částky 950 400 Kč na částku 928 400 Kč a současně podle § 2 odst. 5 daňového řádu změnil penále

podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „ZSDP“), ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu z částky 190 080 Kč na částku 185 680 Kč (dále jen „první platební výměr“).

[3] Rozhodnutím o odvolání ze dne 5. 6. 2015, č. j. 649884/15/3301-51523-707268, správce daně podle zákona o daních z příjmů a dle § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu částečně vyhověl odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 29. 11. 2013, č. j. 1762233/13/3301-24803-707268, na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 tak, že změnil doměřenou daň z částky 1 382 440 Kč na částku 1 343 300 Kč a současně podle § 2 odst. 5 daňového řádu změnil zákonné penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu z částky 276 488 Kč na částku 268 660 Kč (dále jen „druhý platební výměr“).

[4] Rozhodnutím ze dne 4. 4. 2016, č. j. 13575/16/5200-11431-706481, žalovaný k odvolání žalobkyně první platební výměr změnil tak, že doměřenou daň z příjmů právnických osob ve výši 928 400 Kč snížil na částku 914 800 Kč a současně snížil penále z částky 185 680 Kč na částku 182 960 Kč, a druhý platební výměr změnil tak, že doměřenou daň z příjmů právnických osob ve výši 1 343 300 Kč snížil na částku 1 330 000 Kč a současně snížil penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu z částky 268 660 Kč na 266 000 Kč (dále jen „první rozhodnutí o odvolání“).

[5] Rozsudkem ze dne 29. 5. 2018, č. j. 29 Af 53/2016 - 88 (dále jen „první zrušující rozsudek“), Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zrušil první rozhodnutí o odvolání a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Následně žalovaný napadeným rozhodnutím, označeným v záhlaví, první platební výměr změnil tak, že doměřenou daň z příjmů právnických osob ve výši 928 400 Kč snížil na částku 731 200 Kč a současně snížil penále podle § 37b odst. 1 písm. a) ZSDP ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu z částky 185 680 Kč na částku 146 240 Kč, a druhý platební výměr změnil tak, že doměřenou daň z příjmů právnických osob ve výši 1 343 300 Kč snížil na částku 1 330 000 Kč a současně snížil penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu z částky 268 660 Kč na 266 000 Kč.

[7] Krajský soud následně rozsudkem ze dne 28. 7. 2021, č. j. 29 Af 30/2019 - 131 (dále jen „druhý zrušující rozsudek“), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Námitkám týkajícím se vyloučení nákladů za manka a škody a nedostatečného seznámení žalobkyně se zjištěnými skutečnostmi krajský soud však nepřisvědčil.

[8] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 9. 2023, č. j. 1 Afs 271/2021 - 90, zrušil druhý zrušující rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť se neztotožnil s názorem, že žalovaný měl doplnit dokazování ve vztahu k tvrzením žalobkyně ohledně skutečné výše nepřímých nákladů na držbu podílu v dceřiných společnostech. Naopak dospěl k závěru, že bylo třeba postupovat v souladu s § 25 odst. 1 písm. zk) zákona o daních z příjmů a za daňově neuznatelný náklad při posouzení daně příjmů z dividend a jiných podílů na zisku považovat částku ve výši 5 %. Žalobkyni se nepodařilo prokázat, že uvedené náklady byly nižší než 5 % příjmů z dividend, a to ani na základě tvrzení a podkladů, které nově předložila v odvolacím řízení po prvním zrušujícím rozsudku krajského soudu. Jestliže žalobkyně neprokázala, resp. nenavrhla provedení důkazů ke všem sporným skutečnostem

pokračování

předložené kalkulace, provedení navržených svědeckých výpovědí by bylo nadbytečné. Žalovaný tudíž postupoval správně. Nelze po něm požadovat, aby prostřednictvím svědeckých výpovědí v podstatě rekonstruoval žalobkyní opakovaně předkládané a měněné kalkulace režijních nákladů. Stejně tak Nejvyšší správní soud nesouhlasil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný v dalším odvolacím řízení (po prvním zrušujícím rozsudku) nevypořádal argumentaci, kterou žalobkyně uplatňovala v soudním řízení (tato argumentace se týkala nerealizovaných kurzových rozdílů). Uložil krajskému soudu, aby se sám věcně zabýval touto námitkou, neboť napadené rozhodnutí nemohl zrušit pro nepřezkoumatelnost, ale pouze z důvodu, že by vyšly najevo „nesprávnosti“ či „nezákonnosti“, jež mohly mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání.

[9] Krajský soud následně napadené rozhodnutí v záhlaví označeným rozsudkem znovu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť se přezkoumatelně nevypořádal s požadavkem žalobkyně na uznání položek manka uvedených ve sloupci 07 v tabulkách na str. 28 a 29 napadeného rozhodnutí, který v odvolacím řízení po prvním zrušujícím rozsudku dokládala přiloženými podklady – těmi se žalovaný nezabýval. Krajský soud tak učinil navzdory tomu, že ve druhém zrušujícím rozsudku tuto námitku neposoudil jako důvodnou. Nyní však konstatoval, že v této části nebyl předchozí rozsudek předmětem kasačního přezkumu, a dané námitky se tudíž netýká kasační závaznost rozsudku Nejvyššího správního soudu či jakýkoliv jiný typ závaznosti judikatury.

[10] Žalovaný odkázal na vypořádání této otázky v rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016, avšak v tomto rozhodnutí nemohl podle soudu reagovat dostatečně na důkazy předložené dne 5. 11. 2018 a 3. 1. 2019. Navíc v prvním rozhodnutí uznal jen částku 138 374 Kč a součet později dokládaných částek ve sloupci 07 činil 1 241 788 Kč. Z druhého rozhodnutí žalovaného pak krajský soud nevyčetl, jak se s nově předkládanými podklady k této částce žalovaný vypořádal. Jelikož při jednání před soudem zástupkyně žalovaného nepřinesla přesvědčivou konkrétní odpověď, zda žalovaný tyto částky zohlednil, uzavřel soud, že na doklady doložené k částkám ve sloupci 07 zapomněl. Souhlasil však s žalovaným, že žalobkyně mohla jako daňově uznatelný náklad uplatnit ztrátu pouze do výše 0,15 % z obrátu. Stejně tak neshledal důvodnou námitku týkající se nerealizovaných kurzových rozdílů a přisvědčil žalovanému, že v řízení nevyšly najevo nesprávnosti či nezákonnosti, které by mohly mít dopad na výrok druhého rozhodnutí o odvolání. Z ničeho nebylo možné přesně dovodit (a neshledala to ani žalobkyně), jaké hodnoty či částky se měly zohlednit v podobě nerealizovaných kurzových rozdílů, a nevstupovat proto do základu daně.

II. Obsah kasační stížnosti a další podání účastníků řízení

[11] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou založil na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Předně upozorňuje, že krajský soud shledal ve shodě se stěžovatelem daňově účinný inventarizační rozdíl pouze do výše 0,15 % z obrátu a nepřijal ani techniku, jakou žalobkyně do této výše inventarizační rozdíl počítala. Žalobkyně neúčtovala v souladu se svými vnitropodnikovými normami ani standardy účtování.

[12] Podle správce daně se v případě sloupce 07 v sestavených tabulkách jednalo o nedoložené manko. Postup, podle kterého správce daně neuznal nedoložené manko do výše převyšující vypočtený rozdíl ztratiného (rozdílem ztratiného je míněna částka uplatněná nad normu ztratiného 0,15 % z obratu uvedená ve sloupci 05), však stěžovatel neakceptoval a již v rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016 snížil základ daně o tento rozdíl, neboť v tomto rozsahu shledal výpočet správce daně nesprávným. Částky zahrnuté ve sloupci 07 zohlednil jako daňově účinné náklady ve prospěch žalobkyně (resp. při zvýšení základu daně oproti tvrzení žalobkyně je nezapočetl). Základ daně zvýšil o částku uvedenou ve sloupci 05 (rozdíl mezi uplatněným ztratiným a ztratiným do normy vyčísleným z obratu), přičemž odečetl částku uhrazenou zaměstnanci z titulu hmotné odpovědnosti. Neuuznatelné ztratiné tak za rok 2019 činilo podle stěžovatele 1 283 669 Kč, zatímco podle správce daně 1 351 796 Kč. Za rok 2010 pak stejným způsobem snížil částku neuuznaného ztratiného z 1 043 877 Kč na 973 630 Kč. Částky uvedené ve sloupci 07 jako nedoložené manko tedy zůstaly i podle napadeného rozhodnutí jako zaúčtované náklady součástí základu daně, resp. byly ponechány jako daňově účinné náklady a základ daně o ně nebyl navýšen. Bylo tak bezpředmětné se zabývat doklady, kterými chtěla žalobkyně prokázat, že částky manka ve sloupci 07 uplatnila oprávněně. Pokud stěžovatel v napadeném rozhodnutí uvedl, že tyto částky již ve svém předchozím rozhodnutí zohlednil ve prospěch žalobkyně, a tudíž není zřejmé, co žalobkyně sleduje doložením těchto částek, jde o dostatečné vypořádání otázky vyloučených nákladů „nedoloženého manka“. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, proč stěžovatel rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku, resp. je z něj zřejmé, jak se vypořádal s odvolací námitkou „nedoložené manko“ a předloženými doklady. Jeho postup je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního a Ústavního soudu.

[13] Žalobkyně reagovala na podání kasační stížnosti a její doplnění ve vyjádřeních ze dne 5. 3. 2024, ze dne 12. 4. 2024 a ze dne 27. 4. 2024. Uvedla, že stěžovatel řešil v obou rozhodnutích o odvolání pouze správnost sazby 0,15 % ze schodku a nevšiml si, že žalobkyně dne 5. 11. 2018 a 3. 1. 2019 vznesla požadavek na uznání položek ve sloupci 07 a nově tyto náklady doložila. V žalobě proti rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016 tuto námitku nevznesla, zatímco v žalobě proti napadenému rozhodnutí již argumentovala požadavkem na uznání těchto položek. Ve zprávě o daňové kontrole správce daně rozepsal zboží, u něhož podle něj žalobkyně manko neprokázala ani na opakované výzvy. K tomu pak po zrušení prvního rozhodnutí o odvolání žalobkyně předložila příslušné doklady. Není tedy pravda, že žalobkyně nespecifikovala, jaké skutečnosti tím chce prokázat. Stěžovatel tyto listiny nemohl hodnotit již v roce 2016 a v napadeném rozhodnutí se jimi vůbec nezabýval. Stěžovatel za zdaňovací období roku 2009 neuznal žalobkyni z těchto nákladů nic a za rok 2010 jen částku 39 218 Kč. Tato částka však není vypočtena ze sloupce č. 07, ale ze sloupce č. 08 (na str. 28 a 29 napadeného rozhodnutí se stěžovatel zabýval jen položkami v tomto sloupci).

[14] Dále žalobkyně nesouhlasí, že by byl napadený rozsudek překvapivý a nesprávný a že by v něm krajský soud ohledně neprokázaného manka zaujal odlišný názor oproti druhému zrušujícímu rozsudku. Poukazuje na to, že stěžovatel byl povinen vypořádat i námitky, které žalobkyně vznesla po prvním zrušujícím rozsudku krajského soudu. Stěžovatel měl vypořádat všechny námitky žalobkyně, které mu byly před vydáním jeho rozhodnutí doručeny, a proto na napadeném rozsudku není nic překvapivého.

pokračování

[15] Stěžovatel při vypořádání dotčené námitky odkázal na zprávu o daňové kontrole ze dne 15. 11. 2013, kde ve sloupci č. 07 „nedoložené manko“ správce daně identifikoval zboží, u něhož žalobkyně neprokázala, co se se zbožím stalo. Žalobkyně žádala za tyto položky uznat za rok 2009 částku ve výši 716 297 Kč a za rok 2010 částku ve výši 525 763 Kč. Stěžovatel však snížil neuznané náklady ze sloupce č. 08 za rok 2009 pouze ve výši 68 127 Kč a za rok 2010 pouze ve výši 70 247 Kč. Tyto částky však vznikly zohledněním úhrad od zaměstnanců z titulu hmotné odpovědnosti (netýkají se sloupce č. 07, ale sloupce č. 06), a to za rok 2009 ve výši 168 586 Kč a za rok 2010 ve výši 31 029 Kč (to je podle žalobkyně zřejmé z výpočtu těchto částek). Jelikož však sloupec 06 není za rok 2010 vyplněn, není jasné, jak stěžovatel dospěl k částce 31 029 Kč.

[16] Podle žalobkyně stěžovatel nesprávně pochopil tabulky obsažené ve zprávě o daňové kontrole na str. 27 až 29 a 58 a 59. Sloupec č. 08 v sobě zahrnuje položky ze sloupce č. 07 (ten je podmnožinou sloupce č. 08). To znamená, že částky 716 297 Kč a 525 763 Kč jsou zahrnuté v částkách neuznaných nákladů 1 351 796 Kč (2009) a 1 043 877 Kč (2010). Stěžovatel tudíž nemohl ponechat částky vyčíslené ve sloupci č. 07 tabulek v daňových nákladech, jak tvrdí. Stěžovatel pak neuvedl, proč tyto částky měly být uznány v daňových nákladech, když je žalobkyně podle správce daně nedoložila. V odpovědi ze dne 2. 1. 2019 na výzvu ze dne 19. 12. 2018 pak žalobkyně požadovala na základě předložených dokladů uznat částky 58 951 Kč za rok 2009 a 312 696 Kč za rok 2010, čehož si byl stěžovatel vědom, neboť si tuto pasáž zakroužkoval.

[17] Stěžovatel se měl žalobkyní předloženými doklady k prokázání nedoloženého manka zabývat v napadeném rozhodnutí alespoň v takovém rozsahu jako v kasační stížnosti (kde se jimi zabýval poprvé), aby žalobkyně mohla na jeho argumentaci náležitě reagovat a touto argumentací se následně mohly řádně zabývat i soudy. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nemůže stěžovatel zhojit v kasační stížnosti, neboť by Nejvyšší správní soud byl první, který by jeho argumenty vypořádal.

[18] Stěžovatel v replice k vyjádření žalobkyně zdůrazňuje, že již v prvním zrušujícím rozsudku krajský soud shledal správným postup správních orgánů, které žalobkyni uznaly jako daňově účinné ztráty pouze do výše 0,15 % z obratu a částky tuto normu překračující z nákladů vyloučily. Na tomto závěru pak setrval také v druhém zrušujícím rozsudku, přičemž v obou rozhodnutích konstatoval, že žalobkyně účtovala chybně a v rozporu s vnitropodnikovými standardy, což činila cíleně, a znemožňovala jasné rozlišit, co je obsahem jejích daňových tvrzení a čeho konkrétně chce dosáhnout. Pokud pak krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že den před konáním ústního jednání žalobkyně svou argumentaci rozvedla, namítá stěžovatel, že se jednalo o shodné námitky jako v žalobě ze dne 5. 4. 2019.

[19] Až na zjevnou chybu v počtech převzala žalobkyně tabulky s neuznanými částkami manka z napadeného rozhodnutí. Stěžovatel opakuje, že předmětem doměření daně byla pouze částka převyšující ztrátu do normy 0,15 % z obratu po odečtení úhrady zaměstnanců. Stěžovatel se v odvolacím řízení neztotožnil s názorem správce daně, který navýšil neoprávněně zaúčtované manko o částky nedoloženého manka vypočtené ve sloupci 07. Považoval jeho postup za nekonzistentní a neprokázaný. Proto ve výpočtu neuznaných nákladů sloupec 07 nezohlednil, resp. o něj nenavýšil základ daně. Částku neoprávněně zaúčtovaného manka vypočetl jako rozdíl sloupce 03 (ztrátu 0,15 % z obratu) a sloupce 04

(žalobkyní uplatněné manko). Tento výpočet provedl již v rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016 a v napadeném rozhodnutí na něm setrval. Částky uhrazené z titulu hmotné odpovědnosti zaměstnanci ve výši 31 029 stěžovatel odečetl ve prospěch žalobkyně od částek uvedených ve sloupci označeném jako „+ rozdíl“, což rovněž plyne z rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016. Kromě toho tuto částku a její absenci ve sloupci 06 žalobkyně dosud nijak nenapadala. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí na svůj názor zaujatý v předchozím rozhodnutí o odvolání odkázal a před jeho vydáním s ní žalobkyní seznámil. Trvá tedy na tom, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a závěry krajského soudu nesprávné.

[20] Žalobkyně znovu reagovala vyjádřením ze dne 16. 7. 2024, v němž se táže, jak mohl stěžovatel zohlednit v roce 2016 částky ve sloupci 07, pokud nebyly předmětem doměření daně. Nesouhlasí, že částky nedoloženého manka součástí doměření daně nebyly. Dle zprávy o daňové kontrole o ně správce daně navýšil základ daně coby nedoložené manko, které rozepsal dle jednotlivých skladů. Toto vytýkané nedoložené manko pak žalobkyně dokládala listinami předloženými s doplněním odvolání dne 5. 11. 2018 a dne 3. 1. 2019.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[22] Kasační stížnost je důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud předesílá, že předmětem přezkumu v řízení o této kasační stížnosti jsou otázky týkající se nedoloženého manka, ve vztahu k nimž krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

[24] V souvislosti s tím žalobkyně v odvolacím řízení po prvním zrušujícím rozsudku požadovala uznat jako daňové náklady položky vyčíslené v tabulkách uvedených v rozhodnutí stěžovatele na str. 28 a 29, a to ve sloupci 07 (viz níže bod [32], do něhož kasační soud tyto tabulky pro přehlednost převzal). Za tímto účelem předložila stěžovateli listiny, kterými chtěla správcem daně neuznané manko doložit. Krajský soud shledal důvodnou námitku, že se stěžovatel těmito doklady a s tím souvisejícím požadavkem na uznání nedoloženého manka nezabýval, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Učinil tak, ačkoliv ve druhém zrušujícím rozsudku tuto námitku neposoudil jako důvodnou. V napadeném rozsudku však konstatoval, že v této části druhý rozsudek krajského soudu nebyl předmětem kasačního přezkumu, a dané námitky se tudíž netýká kasační závaznost rozsudku Nejvyššího správního soudu či jakýkoliv jiný typ závaznosti judikatury. Námitku posoudil jako důvodnou, neboť ji podle něj žalobkyně rozvedla konkrétněji. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit.

[25] Pokud by krajský soud dotčenou námitku skutečně posoudil ve svém druhém zrušujícím rozsudku jako nedůvodnou, nemohl by svůj závěr bez toho, aby jej Nejvyšší správní soud zavázal názorem opačným, nově posoudit odlišně. Jakkoliv se ve vztahu k této

pokračování

námítce Nejvyšší správní soud nijak nevyjadřoval, neznamená to, že by krajský soud nebyl vázán ani svým vlastním předchozím názorem. Jak uvedl kasační soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2019, č. j. 4 As 311/2019 - 35, „[m]ěstský soud nesmí svévolně měnit vlastní posouzení věci a nově shledat důvodnými námitky, které považoval za nedůvodné, aniž by je přehodnotil Nejvyšší správní soud. Jinými slovy, v části, v níž žalobu již jednou shledal nedůvodnou, nemá prostor pro změnu názoru, pokud k tomu nebyl zavázán Nejvyšším správním soudem, a v části, v níž shledal žalobu důvodnou, ale Nejvyšší správní soud na to vyjádřil odlišný názor, nemůže žalobě znovu vyhovět“. Také podle judikatury Ústavního soudu je soud povinen respektovat právní názor, který v téže věci vyslovil dříve, přičemž jediný relevantní důvod odchýlení se od něj, odhlédne-li se od kasačního zásahu nadřízeného soudu doprovázeného závazným právním názorem, může představovat podstatná změna v obsahu skutkového základu, která by zapříčinila vlastní neaplikovatelnost dříve vysloveného právního názoru (srov. nálezy ze dne 9. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 1688/10, či ze dne 27. 6. 2023, sp. zn. III. ÚS 3285/22). Soud se tedy nemůže bezdůvodně odchylovat v řízení o téže žalobě od svých vlastních závěrů (obdobně pak lze na věc vztáhnout závěry rozšířeného senátu, podle kterých je i Nejvyšší správní soud vázán svým vlastním předchozím rozhodnutím v téže věci – viz usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018 - 50, č. 4015/2020 Sb. NSS). Přijetí odlišného závěru pak nemůže být založeno ani na skutečnosti, že žalobkyně po zrušení druhého zrušujícího rozsudku Nejvyšším správním soudem tuto námitku podáním ze dne 15. 1. 2024 konkretizovala. Svou podstatou se totiž stále jednalo o tutéž námitku, kterou již dostatečně rozvedla v doplnění žaloby ze dne 26. 7. 2021. Již zde uváděla, že se domáhala snížení základu daně o položky zahrnuté v tabulce ve sloupci 07 jako nedoložené manko, které v odvolacím řízení doložila, a že žalovaný tyto částky neuznal, ačkoliv tvrdil, že tak učinil již v rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016. Nebylo by tedy možné, aby krajský soud v dalším řízení tutéž námitku posoudil odlišně jen proto, že změnil názor.

[26] Nicméně krajský soud se ve druhém zrušujícím rozsudku touto námitkou vůbec nezabýval a úplně ji pominul, neboť se věnoval pouze části žaloby mířící proti způsobu výpočtu ztrátového do normy 0,15 % z obrátu. Není tedy důvodem pro zrušení napadeného rozsudku bez dalšího skutečnost, že krajský soud v předchozím řízení neshledal námitku důvodnou (jakkoliv Nejvyšší správní soud nesouhlasí, že by již v rozsudku č. j. 1 Afs 271/2021 - 90 konstatoval, že krajský soud se danou námitkou nezabýval, jak poukazuje krajský soud v bodě 85 napadeného rozsudku – v něm totiž odkazuje na rekapitulaci vyjádření žalobkyně, nikoliv vlastní názor Nejvyššího správního soudu).

[27] S ohledem na výše uvedené se kasační soud mohl zabývat vznesenou otázkou věcně, tj. mohl posoudit, zda je závěr krajského soudu správný. Dospěl však k závěru, že nikoliv.

[28] Pro lepší porozumění věci považuje soud za vhodné krátce pojednat o kontextu, která se týká neuznání manka nad normu 0,15 % z obrátu.

[29] Podle § 25 odst. 2 ZDP se mankem [které podle § 25 odst. 1 písm. n) téhož zákona nelze uznat jako náklad] rozumí inventarizační rozdíl, kdy skutečný stav je nižší než účetní. Za manka se pak (mimo jiné) nepovažuje ztrátové v maloobchodním prodeji (typicky jde o ztrátu zboží například v důsledku neprokázané krádeže ze strany zákazníků či ztrátu hodnoty zboží v důsledku jeho znehodnocení, morálního zastarání a neprodejnosti), a to do výše ekonomicky zdůvodněné normy přirozených úbytků a ztrátového stanovené poplatníkem. Správce daně může posoudit, zda výše stanovené normy odpovídá charakteru

činnosti poplatníka a obvyklé výši norem jiných poplatníků se shodnou nebo obdobnou činností, a o zjištěný rozdíl upravit základ daně.

[30] Z právní úpravy tedy vyplývá, že manko coby ztratné do normy je daňově uznatelným nákladem. Hlavní spor v souvislosti s uplatněním ztratného mezi správními orgány a žalobkyní se týkal způsobu výpočtu inventarizačního rozdílu započteného do ekonomicky zdůvodněné normy, která v daném případě činila 0,15 % z obrátu. Podle správních orgánů žalobkyně do této normy účtovala nesprávně, a proto ji v některých případech překročila. Proto správce daně částky překračující 0,15 % z obrátu z daňově účinných nákladů vyloučil. S tímto závěrem se ztotožnil stěžovatel a následně i krajský soud v prvním a druhém zrušujícím rozsudku, jakož i v napadeném rozsudku. V tomto rozsahu však není napadený rozsudek v nyní posuzované kasační stížnosti napadán, a tedy ani přezkoumáván Nejvyšším správním soudem.

[31] Správce daně pak částku vyloučenou z daňově uznatelných nákladů (z důvodu překročení ekonomicky zdůvodněné normy) navýšil o položky označené jako nedoložené manko, neboť se podle něj některé zboží nemohlo stát součástí manka do normy s ohledem na jeho hodnotu a velikost, kdy nedošlo ke zjištění zavinění konkrétní odpovědnou osobou a k vyloučení došlo pouze z důvodu krádeže zákazníky, kteří nebyli přistiženi. Ne/zohlednění těchto částek stěžovatelem je pak spornou otázkou v nyní posuzované věci.

[32] Při výpočtu daňově neuznatelného ztratného vycházely správní orgány z následujících tabulek.

Rok 2009

Tab. č. 1 (údaje uváděné v Kč)

Prodej a (sklad)	Prodej v NC	Ztratné 0,15 %	Uplatněn é manko (zaúčtováno v nákladech)	+ rozdíl	Zaměstnanci (hmotná odpovědnost)	Nedolo žené manko (oběh zboží)	Neoprávně ně zaúčtováno
01	02	03	04	05	06	07	08
02	11 671 921	17 508	26 688	9 180			9 180
03	17 230 558	25 846	31 984	6 138			6 138
04	7 019 072	10 529	25 844	15 315			15 315
05	13 654 380	20 482	12 396	0		6 999	6 999
06	36 984 565	55 477	76 766	21 289		22 931	22 931
07	9 193 735	13 791	16 282	2 491		5 364	5 364
08	3 437 336	5 156	34 918	29 762	5 077		24 685
11	15 191 907	22 788	31 463	8 675		11 543	11 543
12	6 352 843	9 529	15 919	6 390			6 390
13	14 336 247	21 504	35 654	14 150			14 150
14	21 309 404	31 964	193 981	162 017	12 779	33 093	149 238

pokračování

16	26 865 088	40 298	355 694	315 396		146 469	315 396
17	60 463 527	90 695	351 668	260 973	68 748	132 438	192 225
19	24 146 714	36 220	20 831	0		12 159	12 159
20	41 650 549	62 476	170 301	107 825		86 433	107 825
21	9 757 002	14 636	41 334	26 698			26 698
23	37 748 805	56 623	174 118	117 495		74 068	117 495
25	12 163 875	18 246	25 329	7 083			7 083
26	12 731 326	19 096	161 096	142 000	29 078	75 624	112 922
29	11 448 152	17 172	29 174	12 002			12 002
30	7 412 238	11 118	28 023	16 905			16 905
31	15 317 905	22 977	26 353	3 376			3 376
33	10 769 015	16 154	21 124	4 970			4 970
35	15 321 317	22 982	67 419	44 437	9 717		34 720
36	13 117 186	19 676	37 589	17 913	11 002		6 911
38	30 755 039	46 132	97 134	51 002		67 894	67 894
40	12 343 559	18 515	24 005	5 490		21 243	21 243
41	12 508 884	18 763	60 274	41 511	30 413	20 039	20 039
42	2 764 544	4 147	5 619	1 472	1 472		0
celkem				1 451 955	168 286		1 351 796

Rok 2010

Tab. č. 2 (údaje uváděné v Kč)

Prodej na (sklad)	Prodej v NC	Ztratné 0,15 %	Uplatněn é manko (zaúčtováno v nákladech)	+ rozdíl	Zaměstnanci (hmotná odpovědnost)	Nedolo žené manko (oběh zboží)	Neoprávněn ě zaúčtováno
01	02	03	04	05	06	07	08
01	11 458 994	17 188	19 570	2 382		0	2 382
03	35 016 618	52 525	59 429	6 904		13 970	13 970
06	36 936 784	55 405	67 295	11 890		16 774	16 774
10	15 602 667	23 404	36 076	12 672		21 574	21 574
11	15 843 629	23 765	31 392	7 627		0	7 627
14	13 594 852	20 392	38 599	18 207		0	18 207

16	30 036 449	45 055	139 797	94 742		64 857	94 742
17	67 644 782	101 467	321 124	219 657		132 796	219 657
19	11 282 338	16 924	88 309	71 385		17 000	71 385
20	30 493 722	45 741	202 094	156 353		30 902	156 353
23	35 673 924	53 511	157 281	103 770		68 788	103 770
26	11 811 452	17 717	67 041	49 324		20 046	49 324
31	13 742 054	20 613	30 542	9 929		0	9 929
33	4 948 314	7 423	22 017	14 594		11 592	14 594
34	15 552 796	23 329	17 322	0		12 344	12 344
35	18 795 453	28 193	106 852	78 659		50 917	78 659
36	34 360 346	51 541	61 282	9 741		15 763	15 763
37	14 165 949	21 249	23 796	2 547		0	2 547
38	31 619 927	47 430	123 284	75 854		21 173	75 854
39	1 731 143	2 597	4 148	1 551		0	1 551
41	25 882 380	38 824	95 479	56 655		27 267	56 655
43	3 379 942	5 070	5 286	216			216
celkem				1004 659			1 043 877

[33] Kasační soud nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť stěžovatel se v rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016 nemohl vyjádřit k dokumentům předloženým žalobkyní až v roce 2018 a 2019. Pokud stěžovatel v bodě 84 napadeného rozhodnutí uvedl, že částky ve sloupci 07 „nedoložené manko“ zohlednil ve prospěch žalobkyně již v rozhodnutí z roku 2016, a není tedy zřejmé, čeho se žalobkyně jejich doložením domáhá, nelze bez dalšího říci, že takové vypořádání je nedostatečné. Pokud stěžovatel skutečně nezvýšil základ daně o částky nedoloženého manka, jak to učinil správce daně, pak nemusel blíže rozebírat obsah dokumentů, kterými žalobkyně chtěla doložit částky manka zahrnutého ve sloupci 07. Bylo by to nadbytečné, neboť by to na výsledku řízení nemohlo nic změnit, když stěžovatel tyto částky již uznal, jak požadovala žalobkyně (jakkoliv žalobkyně tvrdí, že měl stěžovatel z tohoto titulu uznat vyšší částku, nelze z toho dovozovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí).

[34] Napadené rozhodnutí by bylo možné zrušit pro nepřezkoumatelnost pouze v případě, že by stěžovatel částky nedoloženého manka ve prospěch žalobkyně nezohlednil, ač v napadeném rozhodnutí tvrdil, že je zohlednil. Je tudíž třeba se blíže zabývat tímto závěrem.

[35] Není přitom dostatečné posoudit věc tak, jak to učinil krajský soud, který pouze konstatoval, že v rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016 stěžovatel uznal jen částku 138 374 Kč, zatímco součet částek ve sloupci 07 činil 1 241 788 Kč. Tímto však pouze převzal argumentaci žalobkyně, která tvrdila, že se domáhala uznání vyšší částky. Je tedy zřejmé, že krajský soud nezkoumal, jakým způsobem se částky vypočtené ve sloupci 07 promítly do výše neuznaných nákladů (resp. jakým způsobem spočítal stěžovatel částku nákladů na manka, které neuznal v rámci základu daně), ale vycházel pouze z jejich prostého součtu. Takový zjednodušený postup však vedl k nesprávným závěrům.

[36] Jak se podává z rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016 (viz str. 45), stěžovatel se neztotožnil s názorem správce daně, tedy „s následným navýšením nedaňového ztratného správcem daně o položky uvedené v tabulkách jako ‚nedoložené manko‘ (sloupec 07) dle předloženého soupisu

pokračování

inventarizace zboží jednotlivých prodejen, kdy správce daně konstatoval, že některé zboží se nemohlo stát součástí manka do normy s ohledem na jeho hodnotu a velikost, kdy nebylo zjištěno zavinění konkrétní odpovědnou osobou a toto bylo vyloučeno pouze z důvodu krádeže zákazníky, kteří nebyli přistiženi, či se jedná o rozbité zboží při jeho manipulaci při nezjištění odpovědné osoby. Odvolací orgán tak při vyčíslení výše neprokázaného ztratiného do normy vycházel z rozdílu ztratiného ve výši 0,15 % z obrátu a skutečně uplatněného manka do normy odvolatelem, sníženého o úhradu hmotné odpovědnosti zaměstnance, která je součástí výnosů. Správce daně prvního stupně při svém konečném stanovení nedoložení manka do normy opomněl v roce 2010 odečíst úhradu hmotné odpovědnosti zaměstnanců ve výši 31 029,- Kč. Odvolací orgán uvedenou částku v rámci odvolacího řízení akceptuje a snižuje tak o tuto základ daně pro rok 2010. V roce 2009 byla úhrada hmotné odpovědnosti zaměstnanců zohledněna již v rámci vydaného dodatečného platebního výměru.“ Následně stěžovatel provedl výpočet částky, která nemohla být daňově uznatelným ztratiným, tak, že od rozdílu mezi ztratiným do normy ve výši 0,15 % z obrátu a skutečně uplatněným ztratiným žalobkyní (jehož výpočet se nachází ve sloupci 05 tabulek) odečetl částku uhrazenou zaměstnanci z titulu hmotné odpovědnosti (sloupec 06, který pro rok 2010 není vyplněn proto, že správce daně příslušnou částku opomněl odečíst).

[37] Z uvedeného je jednoznačně zřejmé, že stěžovatel při stanovení neuznatelné částky ztratiného položky ze sloupce 07 do výpočtu skutečně vůbec nezahrnul (neboť neuznal částky ze sloupce 05 snížené o úhrady zaměstnanců). Z citované pasáže pak vyplývá, že stěžovatel se neztotožnil se správcem daně v tom, že by u nadměrného a drahého zboží nemělo dojít k uznání ztratiného do normy. Jinými slovy z toho plyne, že stěžovatel uznal tyto položky jako daňové náklady, aniž by je žalobkyně musela dále prokazovat, jak požadoval správce daně. Není tudíž důvodná námitka žalobkyně, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč stěžovatel nezahrnul do výpočtu položky ze sloupce 07 „nedoložené manko“, ačkoliv je žalobkyně správcem daně nedoložila tak, jak požadoval. Stejně tak z toho lze ve spojení s napadeným rozhodnutím dostatečně seznat, proč se stěžovatel podrobně nezabýval jednotlivými doklady, které žalobkyně ke svým podáním přiložila, čímž řádně vypořádal i související námitku. Bylo by absurdní požadovat po stěžovateli, aby podrobněji odpovídal na požadavek žalobkyně k uznání konkrétních částek než upozorněním, že tyto částky již uznal v předchozím rozhodnutí.

[38] Mylná je pak konstrukce žalobkyně (a ve svém důsledku i krajského soudu), podle které pokud by stěžovatel uznal položky ve sloupci 07, musela by být částka, o kterou snížil daň, vyšší, resp. by musela odpovídat prostému součtu všech částek z tohoto sloupce. Jak bylo již uvedeno, předmětem sporu nyní není závěr, podle kterého správní orgány vypočetly ztratiné do normy 0,15 % z obrátu správně a žalobkyně uplatňovala do této normy částky vyšší, neboť je vypočítala nesprávnou metodou. Položky obsažené ve sloupci 07 tudíž bylo možné ze základu daně odečíst jen do výše přesahující částku neuznanou z důvodu překročení této normy (uvedenou ve sloupci 05 jako „+ rozdíl“). Z jednotlivých řádků při porovnání částek uvedených ve sloupci 05 a 08 (případně při zohlednění hmotné odpovědnosti zaměstnanců ve sloupci 06) vyplývá, že správce daně stanovil neuznané manko (sloupec 08) tak, že částky uvedené ve sloupci 05 nenavýšil o celé částky vypočtené ve sloupci 07, ale pouze o částku, která výpočet ve sloupci 05 převyšovala. Jinými slovy to znamená, že ve sloupci 08 se částka ze sloupce 07 promítla pouze v případě, že převyšovala částku vypočtenou ve sloupci 05 (případně sníženou o částku ze sloupce 06). To vysvětluje, proč stěžovatel, ačkoliv částky ve sloupci 07 zohlednil ve prospěch žalobkyně, nesnížil základ

daně o 716 297 Kč za rok 2009 a 525 763 Kč za rok 2010, jak se domáhá žalobkyně, ale pouze o částky 68 127 Kč za rok 2009 a 39 218 Kč (+ 31 029 Kč z titulu hmotné odpovědnosti zaměstnanců) za rok 2010. Žalobkyně sama uvádí, že sloupec 07 je podmnožinou sloupce 08, ale vyvozuje z toho nesprávné závěry. Pokud žalobkyně požaduje, aby se základ daně snížil o veškeré částky vypočtené ve sloupci 07 jako nedoložené manko, fakticky se tím domáhá zohlednění manka nad normu 0,15 % z obrátu. Pokud však před krajským soudem obstál způsob, kterým správní orgány vyčíslily neoprávněně uplatněné manko z důvodu překročení stanovené normy, nelze žalobkyni uznat požadované částky jako daňové náklady v požadované výši.

[39] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že částka, kterou stěžovatel uznal oproti správci daně, vznikla součtem rozdílu mezi položkami uvedenými ve sloupci 05 a 07, pokud je částka ve sloupci 07 vyšší než ve sloupci 05 (po případném odečtení částky ze sloupce 06). Za rok 2009 se jedná o řádky 05 (6 999 Kč), 06 (1 642 Kč), 07 (2 873 Kč), 11 (2 868 Kč), 19 (12 159 Kč), 38 (16 892 Kč), 40 (15 753 Kč) a 41 (8 941 Kč). Za rok 2010 jde o řádky 03 (7 066 Kč), 06 (4 884 Kč), 10 (8 902 Kč), 34 (12 344 Kč) a 36 (6 022 Kč). V roce 2010 pak stěžovatel odečetl od neuznatelných částek 31 029 Kč z titulu hmotné odpovědnosti zaměstnanců. Výsledná částka uznaná stěžovatelem za rok 2009 tedy činí $6\,999 + 1\,642 + 2\,873 + 2\,868 + 12\,159 + 16\,892 + 15\,753 + 8\,941$ (= 68 127 Kč) a za rok 2010 činí $7\,066 + 4\,884 + 8\,902 + 12\,344 + 6\,022$ (= 39 218 Kč) + 31 029 Kč, za rok 2010 celkem 70 247 Kč. To odpovídá výsledným částkám dle kalkulace, kterou stěžovatel provedl na str. 45 rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016.

[40] Kasační soud shrnuje, že stěžovatel do výpočtu neuznaného ztratného sloupec 07 vůbec nezahrnul, jelikož neoprávněně zaúčtované manko žalobkyní stanovil tak, že od částky převyšující ztratné do normy vypočtené ve sloupci 05 odečetl částku hmotné odpovědnosti zaměstnanců ve sloupci 06. Správce daně, který sloupec 07 použil pro navýšení neuznatelného ztratného, nenavýšil neuznané ztratné o všechny tyto částky (či celé tyto částky). Pouze tehdy, když částka nedoloženého manka ze sloupce 07 převyšovala částku, kterou nelze uznat z důvodu překročení normy 0,15 % z obrátu (sloupec 05), navýšil neuznané ztratné o tento rozdíl. V některých případech se tudíž položky ze sloupce 07 do výsledné částky neoprávněně zaúčtovaného manka, o které správce daně navýšil základ daně, vůbec nepromítly. Příkladem lze uvést řádek 23 tabulky č. 1, kde ve sloupci 05 je částka 117 495 Kč, ve sloupci 07 částka 74 068 Kč a výsledné neoprávněně zaúčtované manko podle správce daně činí 117 495 Kč.

[41] Na základě popsaného výpočtu nemůže obstát tvrzení žalobkyně, že částky, které stěžovatel v odvolacím řízení oproti správci daně uznal, vznikly zohledněním úhrad zaměstnanců z titulu hmotné odpovědnosti (obzvláště za situace, kdy správce daně za rok 2009 úhrady zaměstnanců započítal neopomněl). Žalobkyní uvedené částky navíc (viz bod [15] tohoto rozsudku) neodpovídají výsledným částkám, o které stěžovatel základ daně snížil, a žalobkyně tento rozpor ani nijak konkrétně nevysvětluje.

[42] Nejvyšší správní soud obecně přisvědčuje žalobkyni, že správní orgán nemůže zhojit nedostatky odůvodnění svého rozhodnutí v kasační stížnosti. Jak se však uvádí shora, napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a správné. Stejný argument pak platí pro výtky žalobkyně, že při ústním jednání před krajským soudem zástupkyně stěžovatele nevysvětlila, jak ve výpočtu doměřené daně stěžovatel zohlednil sporné částky. Pokud to

pokračování

z napadeného rozhodnutí vyplývá, není podstatné, jaká byla reakce správního orgánu při ústním jednání před soudem. Ostatně, pokud by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné a nesprávné, pak by takový nedostatek napadeného rozhodnutí nebylo možné zhojit ani v jednání před krajským soudem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003 - 58, či ze dne 19. 12. 2008 č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Rozhodné je, co je obsahem napadeného rozhodnutí, které podle kasačního soudu ve zkoumaném rozsahu obstálo.

[43] Pokud žalobkyně namítá, že stěžovatel by částky ve sloupci 07 nemohl v její prospěch zohlednit, pokud by nebyly předmětem daně, resp. že je nezohlednil, neboť podle zprávy o daňové kontrole předmětem daně byly, uvádí k tomu Nejvyšší správní soud, že podle zprávy o daňové kontrole správce daně skutečně o tyto částky základ daně navýšil, nicméně jak bylo vysvětleno výše, stěžovatel jej o ně v odvolacím řízení zase snížil. Proto v konečném důsledku nebyly součástí doměření daně, jak správně uvedl stěžovatel. Žalobkyně směšuje obsah zprávy o daňové kontrole a napadeného rozhodnutí (případně rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016), resp. napadá výpočet provedený správcem daně, nikoliv výpočet stěžovatele, který základ daně o částky ve sloupci 07 nenavýšil.

[44] Jak upozornil i stěžovatel, žalobkyně v řízení před krajským soudem nenamítala nic proti tomu, že stěžovatel započel za rok 2010 částku 31 029 Kč jako úhradu od zaměstnanců z titulu hmotné odpovědnosti, kterou správce daně opomněl zahrnout do výpočtu. V odvolacím řízení k ní tedy přihlédl stěžovatel. Jelikož žalobkyně tímto směrem nic nenamítala v řízení o žalobě, nemůže nyní úspěšně namítat, že není zřejmé, jak stěžovatel dospěl k částce 31 029 Kč.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem s. ř. s.); v něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku kasačního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[46] Krajský soud posléze v novém rozhodnutí o žalobě rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2024

Ivo Pospíšil
předseda senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Ivo Pospíšilem v právní věci žalobkyně: **NAY-DATART, a. s.**, se sídlem náměstí Práce 2523, Zlín, zastoupena Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem Divadelní 4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2019, č. j. 4354/19/5200-11431-706481, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2024, č. j. 29 Af 30/2019-217,

t a k t o :

Návětí rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 1 Afs 31/2024 - 91, **se opravuje** tak, že slova „žalobkyně: HP TRONIC-prodejny elektro, a. s.“ se nahrazují slovy „žalobkyně: NAY-DATART, a. s.“.

Odůvodnění:

[1] Rozsudkem ze dne 10. 10. 2024, č. j. 1 Afs 31/2024 - 91, rozhodl Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti žalobkyně tak, že zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. Následně kasační soud z obchodního rejstříku zjistil, že žalobkyně s účinností ke dni 24. 6. 2024 změnila svůj název na NAY-DATART, a. s. Označení žalobkyně v návětí rozsudku je tak zjevně nesprávné.

[2] Podle § 54 odst. 4 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zřejmé nesprávnosti.

[3] V souladu s citovaným ustanovením ve spojení s § 120 s. ř. s. předseda senátu tímto usnesením opravil zřejmou nesprávnost v záhlaví rozsudku, spočívající v uvedení nesprávného názvu žalobkyně.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 11. října 2024

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu